

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 180

Trong bốn Kinh này, Thế Tôn nói: “*Hằng dĩ bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định, trí tuệ lục độ chi hạnh, giáo hóa an lập chúng sanh*”. Trong câu nói này, ba loại bố thí đều đầy đủ viên mãn. Chúng ta muốn học Phật, đặc biệt là học A Di Đà Phật, chúng ta không hiểu được đạo lý này thì làm sao được? Bạn không thật làm thì làm sao có thể thành công?

Ý nghĩa của bố thí, chúng ta đã hiểu rồi. Trì giới cũng là bố thí, trì giới là thuộc về vô úy bố thí. Trên thực tế, trong mỗi điều mục đều đầy đủ viên mãn ba loại bố thí này, nhưng trong ba loại có nặng nhẹ khác nhau. Trong ba loại bố thí, trì giới thì nghiêng nặng ở vô úy bố thí. Trì giới là thủ pháp. Thủ pháp khiến người sanh tâm hoan hỷ, đây chính là lìa khỏi lo sợ. Nếu bạn không thủ pháp, người ta xem thấy bạn sẽ lo sợ, xem thấy bạn thì khiếp sợ. Bạn làm việc, mọi thứ đều tuân thủ pháp luật thì người ta sẽ an tâm đối với bạn, đây chính là thuộc về vô úy bố thí. Chúng ta đi trên đường gặp vỏ trái cây, thí dụ như vỏ chuối, người ta không cẩn thận, đạp lên sẽ té ngã, bạn nhặt nó đem bỏ vào thùng rác, đây là thuộc về vô úy bố thí. Trên đường có một cục đá, nếu người đạp lên sẽ bị tổn thương, bạn nhặt nó bỏ qua bên lề đường cũng là thuộc về vô úy bố thí. Chúng ta dùng lao lực của chúng ta mà làm, thân thể là nội tài, thuộc về tài bố thí. Bạn có thể phân biệt lợi hại, đây là thuộc về pháp bố thí. Ngay trong cuộc sống thường ngày, bạn nghĩ xem, từng li từng tí có thứ nào không phải là đang tu bố thí? Đây gọi là hành Bồ Tát đạo, vui ở ngay trong đó, con người cả đời trải qua được an vui hạnh phúc mỹ mãn. Vì sao vậy? Trên Kinh điển ngày ngày nói cho chúng ta nghe tích công bồi đức, chúng ta chân thật làm được, ngày ngày đều đang làm, mỗi giờ mỗi phút đều đang làm những việc lợi ích cho tất cả chúng sanh.

Khen khợi người khác, quyết định không hủy báng người khác, bạn liền sống trong thế giới khen ngợi. Ác khẩu hủy báng, không chỉ trong giới luật của Phật nghiêm cấm, mà trong “Kinh Cô-Ran” cũng nghiêm cấm, trong “Thánh Kinh” của Thiên Chúa Giáo, Ki-Tô Giáo đều nghiêm cấm, bao gồm tất cả Kinh điển tôn giáo thầy đều nghiêm cấm, vì đó không phải là việc tốt.

Khi chúng ta giảng đại Kinh, nhắc nhở qua các vị, không chỉ là hành vi phải thiện, mà ý niệm càng phải thiện. Trong “Thập Thiện Nghiệp Đạo Kinh”, Phật

dạy chúng ta, Bồ Tát có một pháp có thể đoạn tất cả khổ thế gian. Chúng ta nghe được câu nói này, có cảm xúc gì không? Nếu như chính mình cảm giác được thế gian này quá khổ, một lòng một dạ muốn thoát ly, vậy Phật nói ra câu nói này, chúng ta sẽ đặc biệt lưu ý. “*Tất cả thế gian*” là nói sáu cõi luân hồi, mười pháp giới. “*Bồ Tát có một pháp*”, pháp này là cực diệu. Phật nói ra rồi, chính là “*ngày đêm thường niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quán sát thiện pháp*”. Thiện pháp đó là xuyên suốt, ý này là nói ngày đêm không thể gián đoạn. Ngày đêm thường niệm thiện pháp thì tâm của bạn liền thiện. Nhất định phải bồi dưỡng tâm thuần thiện. Tư duy thiện pháp thì tư tưởng của bạn thiện. Quán sát thiện pháp thì hành vi của bạn thiện, ngôn hạnh thiện.

Thiện pháp là gì? Chính là “Thập Thiện Nghiệp Đạo”. Bạn xem, nói được rất cụ thể. Lại có một câu nói dặn bảo rất là quan trọng: “*Không để chút bất thiện xen tạp*”. Câu nói này vô cùng quan trọng. Chúng ta ngày nay cho dù là thường tư duy, quán sát thiện pháp, vẫn là có bất thiện xen tạp ở trong đó, cho nên thiện pháp của chúng ta tu không thành công. Trong thiện pháp xen tạp bất thiện ở trong đó thì tu không thành công, quả báo thù thắng của chúng ta không thể hiện tiền, cho nên cần phải làm đến quyết định không xen tạp chút gì bất thiện. Nhân thiện, duyên thiện, quả thiện thì thành tựu. Có đủ điều kiện này mà phát nguyện cầu sanh Tịnh Độ thì chắc chắn được sanh. Vì sao vậy? Thế giới Tây Phương Cực Lạc là “*nơi các bậc thượng thiện câu hội về ở một nơi*”, bạn là người thượng thiện của thế gian này, vậy thì bạn có tư cách rồi. Thượng thiện chính là chắc chắn không có chút nào bất thiện xen tạp, con người này là thượng thiện. Bạn có đủ điều kiện của Thế giới Tây Phương Cực Lạc, làm gì có lý nào mà không vãng sanh thành Phật chứ? Những lời giáo giới này chúng ta nhất định phải ghi nhớ. Thường hay ghi nhớ, y giáo phụng hành đều là thuộc về trì giới. Trong trì giới, việc này quan trọng hơn bất cứ thứ gì, đây là viên mãn đại giới. Chỉ cần làm được điều này, nhà Phật thường nói ba ngàn oai nghi, tám vạn tế hạnh, bạn thấy đều đầy đủ rồi, cần gì phải ngày ngày phản tỉnh từng giới từng giới điều, ngày ngày đi học tập? Thấy đều viên mãn rồi, chân thật nắm được tổng cương lĩnh.

Nhẫn nhục, trên “Kinh Kim Cang” nói rất hay: “*Tất cả pháp đắc thành ư nhẫn*”. Thành tựu lớn thì phải có nhẫn nại lớn, thành tựu nhỏ thì có nhẫn nại nhỏ. Bạn không có nhẫn nại thì làm gì có thành tựu? Chúng ta ở ngay trong cuộc sống thường ngày phải thường hay phản tỉnh, thường hay kiểm điểm. Việc nhỏ đều không chịu nhẫn, đều muốn tùy thuận theo tập khí của chính mình, loại người này sẽ không có thành tựu. Ở ngay trong cuộc sống thường ngày, việc nhỏ không thể

nêu ra hết, cho nên thường hay nói mọi việc đều phải nhường nhịn. Nhường nhịn đầu tiên là đối với chính mình, kể đến là đối với người khác. Không thể nhẫn nhường đối với chính mình thì đương nhiên không thể làm đối với người khác.

Tinh tấn là cầu tiến bộ. Tiến bộ thì cần phải chuyên nhất, học đạo gọi là “*một môn thâm nhập, trường kỳ huân tu*”, đây mới có thể tinh tấn.

Thiền định là trong tâm chính mình đích thực có chủ tể, quyết không thể bị ngoại duyên dao động. Nhất là vào xã hội hiện tại, người gây chuyện sanh sự nhiều, người rắp tâm phá hoại nhiều, trong ngàn ngữ thường nói là “*việc tốt nhiều dầy vò*”. Tuy là một việc tốt có lợi ích cho chúng sanh và xã hội, thế nhưng có rất nhiều chướng ngại đồ kỳ, không hy vọng sự việc này bạn làm được thành công, do đó chúng ta chính mình phải có sức định, phải có trí tuệ.

Con đường này đi không thông thì còn có đường khác, ta không nhất định phải kiên trì đi một con đường này. Người xưa chúng ta gọi là “*mọi đường đại lộ đều thông Trường An*” (thủ đô của triều nhà Đường là ở Trường An). Không nhất định phải đi con đường này, con đường này đi không thông thì ta liền quẹo vào con đường khác, nhất định có thể đi đến. Chắc chắn không bị người dao động, chắc chắn không thoái chuyển. Chúng ta phải có trí tuệ để có thể ứng biến, luôn phải đạt đến mục tiêu của chính mình. Đoạn ác hành thiện, chuyển mê thành ngộ, cầu sanh Tịnh Độ, chính mình chân thật nắm chắc. Cho nên, chính mình phải lập ước với chính mình, quyết định phải làm người thiện, không nên làm người ác, quyết định phải tuân thủ giáo huấn của Phật Bồ Tát, đối với người thì quyết định phải xả tài, xả pháp. Bồ Tát đạo chắc chắn là tài thí, pháp thí. Nếu bạn không có tiền, tôi vừa rồi mới nói, không cần phải có tiền, bố thí không nhất định phải dùng tiền, không có tiền cũng có thể tu bố thí.

Làm công quả ở cái đạo tràng này là bố thí, công đức còn thù thắng hơn so với dùng tiền để bố thí. Vì sao vậy? Tiền là vật ngoài thân, là ngoại tài bố thí. Chúng ta ở nơi đây làm công quả một ngày là nội tài bố thí. Phước báo của nội tài bố thí siêu vượt ngoại tài. Vừa rồi tôi nói rồi, trên đường đi có một cục đá, bạn nhặt nó bỏ qua bên đường, đây là nội tài bố thí. Cho nên, tùy lúc tùy nơi, tất cả việc có lợi ích cho đại chúng, chúng ta thuận tay mà làm, đều là tu tài bố thí. Tài bố thí, pháp bố thí, vô úy bố thí đều ở trong đó. Bạn chịu phát tâm vì người khác phục vụ, việc phát tâm này chính là trí tuệ, chính là thuộc về pháp bố thí. Hành vi của bạn chính là tài bố thí. Hiệu quả của nó là vô úy bố thí. Cho nên nhắc đến bố thí, mọi người việc thứ nhất chính là nghĩ đến: “*Tôi không có tiền*”, cách nghĩ

của bạn hoàn toàn sai rồi. Người không có tiền tu bố thí còn tu được lớn hơn so với người có tiền. Vì sao vậy? Tâm của bạn chân thành. Người có tiền bố thí, cái tâm đó chưa chắc chân thành. Tiền của họ quá nhiều, xả một chút cũng không hề gì, như một lông của chín trâu. Mỗi ngày chính mình kiếm được chút tiền công, kiếm được mười mấy đồng, gặp được người khác có cấp nạn hoàn toàn mang ra bố thí, cái phước báo này thật to lớn. Đây là đem toàn bộ tài vật của họ thả đều hiến tặng giúp đỡ người khác. Cho nên, chúng ta tỉ mỉ quán sát cái thế gian này, việc này thường nói là “*vạn pháp giai không, nhân quả bất không*”. Nhân quả chuyển biến bất không, tiếp nối bất không, tuần hoàn bất không. Ở trong đây xem thấy, ngay đời này đại phú đại quý thì đời sau có thể biến thành bần cùng, ngay đời này bần cùng thì đời sau có thể biến thành đại phú đại quý. Phong thủy luân lưu chuyển. Chuyển thế nào vậy? Trong đây có đạo lý của nhân quả, đều là ở hiểu được bố thí. Thành tâm thành ý mà bố thí, giúp đỡ xã hội, giúp đỡ tất cả chúng sanh khổ nạn.

Chúng ta ngày nay ở đây xem thấy được cụ Hứa Triết, cả đời bà tu ba loại bố thí. Hiện tại bà niệm A Di Đà Phật cầu sanh Thế giới Cực Lạc rồi. Nếu bà không sanh Thế giới Cực Lạc, tôi phán đoán bà đời sau sẽ làm vua trời, không phải vua người. Phú quý nhân gian đối với bà thật quá nhỏ, không phải quả báo của bà. Quả báo của bà siêu vượt quá nhiều quá lớn, đời sau bà sẽ làm vua trời. Bà ngay trong đời này tài thí, pháp thí, vô úy bố thí, mỗi niệm đều không quên. Trên “Thập Thiện Nghiệp Đạo Kinh”, đoạn khai thị này bà hoàn toàn làm được, đích thực là “*ngày đêm thường niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quán sát thiện pháp*”, đích thực bà đã hoàn toàn làm được “*không để chút nào bất thiện xen tạp*”. Bà là tấm gương của chúng ta. Chúng ta phải nên học tập với bà.

Hai câu kệ tụng sau cùng:

***“Xuất sanh chúng thiện căn
Thành tựu Bồ Đề quả”***.

Ngay trong tất cả bố thí, cái bố thí này là tối cực cứu cánh, bố thí vô thượng. Trong hai câu này, câu thứ nhất là nhân, câu thứ hai là quả. Chú trọng ở câu thứ nhất, làm thế nào giúp tất cả chúng sanh “*xuất sanh chúng thiện căn*”. “*Chúng*” là nhiều. Chúng ta nghĩ xem, chúng ta làm không được, nguyên nhân ở chỗ nào? Chưa phát hiện được thiện căn của chính chúng ta thì chúng ta làm sao giúp đỡ người khác xuất sanh chúng thiện căn? Lời nói này liền nói quay trở lại, muốn độ người thì trước phải độ chính mình. Chính mình độ chính mình còn không độ

được, làm sao bạn có thể giúp được người khác? Giúp đỡ người khác, người ta cũng không chịu tin tưởng, người ta nói bạn là giả. Bạn hảo ý giúp người khác, người ta trái lại muốn hỏi bạn: “*Tại vì sao anh tốt đối với tôi quá vậy? Anh có ý đồ gì vậy? Mục đích của anh là gì?*”. Sự việc này chúng ta gặp phải rất nhiều. Nghĩ lại tại vì sao vậy? Chính mình làm không tốt, để người ta không tin tưởng. Làm một chút việc tốt, người khác vẫn hoài nghi, có thể thấy được bản thân nhất định phải làm tốt. Đây là Phật pháp thường nói, độ người nhất định trước phải độ chính mình, chân thật phải làm đến “*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*”, sau đó bạn khuyên bảo người khác thì người ta sẽ tin tưởng, người ta chịu tiếp nhận.

Bốn Tốt

Chính mình đích thực phải thường giữ tâm tốt, nói lời hay, làm việc tốt, làm người tốt. “*Bốn tốt*” này chúng ta đề xướng rất nhiều năm rồi, thường hay dùng bốn tốt để khuyên người, cũng dùng bốn tốt để khích lệ chính mình.

Thứ nhất, giữ tâm tốt.

Thế nào là tâm tốt?

Tâm chân thành là tâm tốt. Chắc chắn không lừa dối người khác. Người khác lừa dối ta thì được, nhưng ta quyết định không được lừa dối người. Người khác sợ mọi người biết quyền riêng tư của họ, người học Phật chúng ta thì không sợ. Học Phật thì sao? Không có riêng tư, vô ngã vô tư thì bạn còn sợ cái gì? Người thông thường sợ nhất là để cho người khác biết tiền tài, gửi tiền ngân hàng không dám cho người khác biết. Trương mục ngân hàng của chúng ta ai cũng đều có thể xem. Khi tôi ở Hoa Kỳ, khi trương mục ngân hàng vừa gửi đến, người khác liền mở ra xem, sau đó mới mang đến cho tôi. Điều này rất tốt. Mọi người xem qua đều tốt, đều có thể an tâm. Tiền của tôi mọi người dùng, tôi chính mình trước giờ chưa từng dùng một xu. Có gì đáng để che giấu?

Chân thành là quan trọng. Đối người, đối việc, đối vật đều là một mảng chân thành thì chúng ta sẽ có cảm ứng với Phật Bồ Tát, còn nếu hư ngụy là cảm ứng với ma quỷ. Ma quỷ đều là hư ngụy, đều là không thành thật. Chúng ta học Phật phải từ chỗ này mà học, bao gồm tất cả đều là vì chúng sanh, vì xã hội, quyết không chút nào vì chính mình.

Tâm thanh tịnh là tâm tốt. Chúng ta phải giữ tâm thanh tịnh. Thanh tịnh là chắc chắn không có ô nhiễm. Cái gì là ô nhiễm? Tự tư tự lợi là ô nhiễm, danh

vọng lợi dưỡng là ô nhiễm, tham-sân-si-mạn là ô nhiễm. Chúng ta phải làm đến chắc chắn không ô nhiễm.

Tâm bình đẳng là tâm tốt. Tâm bình đẳng là chắc chắn không có cao thấp. Thích Ca Mâu Ni Phật năm xưa ở đời, đối với mười sáu vị quốc vương đương thời, Thế Tôn đối đãi với họ như thế nào? Cung kính, có lễ mạo. Khi Thích Ca Mâu Ni Phật đi khát thực, gặp được người ăn xin, khát thực với người ăn xin thì thái độ của Thích Ca Mâu Ni Phật đối với người ăn xin không khác gì như đối với quốc vương, bình đẳng lễ kính; tuyệt đối không phải xem thấy người cao quý địa vị cao thì xiêm nịnh tâng bốc, xem thấy người bần cùng hạ tiện thì khinh khi họ. Phật đều là bình đẳng đối đãi với tất cả chúng sanh chín pháp giới. Chúng ta phải học tập, bỏ đi cái tâm cao thấp này. Tâm cao thấp là ngạo mạn.

Vì sao Phật có thể làm được, còn chúng ta lại không làm được? Do quan điểm không giống nhau. Phật xem tất cả chúng sanh là xem ở pháp tánh, đây là nói hoàn toàn xem mặt tốt đẹp của người. “*Tất cả chúng sanh đều có Phật tánh*”, Phật xem từ chỗ này. Phật tánh là chí thiện, không có gì thiện hơn. Thiện tâm của Phật từ đây mà ra. Phàm phu chúng ta xem cái gì? Dính tướng, mà tướng thì không tốt. Phàm phu chuyên xem khuyết điểm của người khác, chuyên nói việc xấu của người. Vậy chính mình là gì? Chính mình là tâm xấu, ác tâm. Việc này chúng ta không thể so được với Phật Bồ Tát. Nếu như chúng ta học tập với Phật Bồ Tát, cũng có thể giống như Phật Bồ Tát vậy, thấy pháp tánh của tất cả chúng sanh, tâm của chúng ta liền bình đẳng.

Chúng sanh tạo tội ác cực trọng đọa địa ngục, nhưng họ vẫn có Phật tánh, Phật tánh của họ vẫn là chí thiện. Tại vì sao họ có thể tạo ác nghiệp, tại vì sao có thể đọa lạc? Do một niệm mê hoặc. Việc này thì có thể lượng thứ. Con người là người tốt, giống như khi đã uống rượu say, nổi tửu phong, làm ra rất nhiều việc sai lầm, “*say rượu rồi, lượng thứ cho hắn đi*”. Hiện tại phán hình, đối với say rượu thì cũng phán nhẹ. Chúng ta phải hiểu rõ đạo lý này. Họ là mê hoặc điên đảo, rất là đáng thương. Trên “*Kinh Vô Lượng Thọ*” Phật nói được rất hay: “*Tiên nhân bất thiện, bất thức đạo đức, vô hữu ngữ giả, thù vô quái giả*”. Họ làm sai sự việc, tạo tác ác nghiệp, chúng ta không nên trách, vì họ rất đáng thương, không có người dạy bảo họ. Chúng ta cũng phải có tâm từ bi của Phật Đà để đối đãi với tất cả chúng sanh, cho dù họ hủy báng ta, nhục mạ ta, hãm hại sinh mạng của ta cũng không hề gì. Họ rất đáng thương. Tuy họ ngu si nhưng bản tánh của họ vẫn là tốt. Họ hại sinh mạng của ta vậy có quan hệ gì? Hại sinh mạng ta là bảo ta vãng sanh sớm một chút, đối với ta mà nói đây là việc tốt, không phải là việc xấu, tu

học của chúng ta chắc chắn có thành tựu. Chính mình phải có cái công phu này, phải có phần nắm chắc.

Điều kiện vãng sanh chính là tín tâm kiên định đối với Tịnh Tông, nguyện vọng kiên định. Đại Sư Ngẫu Ích nói được rất hay: “**Có thể vãng sanh hay không, quyết định là ở có tín nguyện hay không, phẩm vị cao thấp quyết định ở công phu sâu hay cạn**”. Các vị phải nên biết, chân tín thiết nguyện, bạn có hay không? Nếu bạn nói: “*Tôi có, tôi thật tin, tôi thiết nguyện*”, thế nhưng một ngày từ sớm đến tối vẫn làm việc xấu, đó là giả, không phải là thật. Người chân tín thiết nguyện chắc chắn sẽ không làm một chút việc ác, sẽ không khởi một ác niệm nào, họ là chân tín thiết nguyện, thật tin tưởng A Di Đà Phật. A Di Đà Phật chí thiện. Thật lòng muốn vãng sanh, ta thật muốn học tập A Di Đà Phật, cái nguyện này mới là thật. Phát nguyện lại không chịu học thì cái nguyện này là giả. Chân thật phát nguyện vãng sanh, trên “Kinh Di Đà” nói, mỗi câu mỗi chữ bạn đều tường tận, bạn đều làm được, đều thực tiễn ngay trong cuộc sống của chính mình thì mới gọi là chân tín thiết nguyện. Nếu không mà nói, trên miệng nói chân tín thiết nguyện, sự thật toàn là giả, bạn vẫn đang làm ác, bạn vẫn là dùng tâm bất thiện đối với người, dùng hành vi bất thiện đối người, vậy thì bạn sai rồi, bạn không thể vãng sanh. Nếu không thể vãng sanh, họ cũng làm hồng pháp lợi sanh, cũng làm được không ít sự nghiệp Phật giáo. Điều này không sai, nhưng đời sau họ sẽ đi đến đâu? Đi đến cõi A Tu La, đi hưởng cái phước này. Rất là oan uổng! Cõi A Tu La tuy là có được phước báo lớn, thế nhưng khi phước hết rồi, phần nhiều đều là đọa A Tỳ Địa Ngục. Vì sao vậy? Tâm sân hận đố kỵ của họ quá nặng, vì có phước báo lớn nên họ tạo ra ác nghiệp cực trọng. Nếu phước báo nhỏ mà sân hận đố kỵ, thì sẽ hại không được mấy người. Người có phước báo lớn thì thật đáng sợ. Giống như Hitler trong đại chiến lần thứ hai, thật là đáng sợ, đó chính là A Tu La có phước báo lớn. Tâm sân hận cực trọng, ông ấy ngay trong một đời đã giết hại bao nhiêu người, cho nên đọa A Tỳ Địa Ngục. Đây là quả báo của Tu La. Vì sao bạn muốn chọn con đường đi này?

Như vậy chúng ta mới biết được giữ tâm tốt là quan trọng.

Tâm chánh giác, tâm từ bi, tâm giác mà không mê là tâm tốt.

Tâm từ bi là căn bản. Phía trước đã nói bốn cái: “*chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác*”, đều thực tiễn ở từ bi, trong từ bi mới biểu hiện ra. Từ bi là yêu thương vô điều kiện, ái hộ tất cả chúng sanh. Chúng sanh này có tâm thiện thì yêu thương họ, họ làm ác vẫn yêu thương họ. Không thể nói họ làm thiện thì

ta yêu thương họ, họ làm ác ta không yêu thương họ, vậy thì tâm của bạn không bình đẳng, tâm của bạn không thanh tịnh, bốn điều phía trước bạn đều không có. Cho nên, chư Phật Như Lai đại từ đại bi không có phân biệt, không có đẳng cấp. Đây là điều mà chúng ta phải học.

“*Giữ tâm tốt*” là phải giữ lấy năm loại tâm này.

Thứ hai, nói lời hay.

Trong Kinh Phật nói với chúng ta, không vọng ngữ là lời nói hay; không hai chiều là lời nói hay (hai chiều là khiêu khích phải quấy); không ác khẩu, không nên mắng người, không nên nhục mạ người, đây là lời hay; không thêu dệt là lời hay (thêu dệt là nói lời ngon ngọt lừa gạt người). Chúng ta phải tuân thủ.

Thứ ba, làm việc tốt.

Việc tốt là gì? Trên Kinh dạy chúng ta bố thí là việc tốt, trì giới là việc tốt, nhẫn nhục là việc tốt, mãi đến Bát Nhã, sáu Ba La Mật thấy đều là việc tốt. Phật dạy chúng ta, khi cùng ở chung với tất cả chúng sanh, khi tiếp xúc thì Tứ nhiếp pháp: “*bố thí, ái ngữ, lợi hành, đồng sự*” là việc tốt, trong pháp Đại Thừa thường nói là “*Tứ nhiếp Lục độ*”. Chúng ta ngày ngày phải làm việc tốt này.

Thứ tư, làm người tốt.

“*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*”, đây là người tốt.

Mỗi giờ mỗi phút phải nghĩ đến khởi tâm động niệm của chúng ta, lời nói việc làm đều có thể làm tấm gương tốt cho đại chúng xã hội. Nếu như không thể làm tấm gương tốt cho mọi người thì không nên làm, không nên khởi tâm động niệm, không nên nói lời tạo tác. Đây là chúng ta nói “*bốn tốt*”. Đây là thiện căn, chúng ta mới có thể “*xuất sanh chúng thiện căn*”.

Ở trong nhà Phật thông thường nói ba thiện căn của thế pháp là: vô tham, vô sân, vô si. Thế gian tất cả thiện pháp đều là từ trong ba cái gốc này mà sanh ra. Thiện căn trong pháp xuất thế chỉ có một điều, đó là đồng mãnh tinh tấn. Ở trong thời đại hiện tiền này, các vị đều biết tai nạn thật sự quá nhiều quá nhiều. Mọi người muốn học Phật thì cần phải đoạn ác tu thiện, cần phải chuyển mê thành ngộ, nhất định phải làm người tốt.

Làm người tốt phải bắt đầu làm từ đâu? Tôi đã nói rất nhiều, phải làm từ vợ chồng. Chúng ta phải nên biết, địa cầu này, xã hội này giống như thân thể của chúng ta vậy, gia đình thì giống như một tế bào trên thân chúng ta, cho nên khi

vợ chồng bất hòa thì tế bào này hỏng rồi. Nếu như tế bào trên thân này bị hư hoại nhiều thì con người này không thể sống được, chính là trong rất nhiều tôn giáo nói thế giới ngày tàn, nguy cơ của thế giới liền hiện tiền, ngày tàn liền xuất hiện. Trong mỗi gia đình, vợ chồng đều hòa thuận thì tế bào này liền kiện toàn, thế giới sẽ không có ngày tàn, cho nên bạn phải nên biết, vợ chồng hảo hợp có quan hệ thật to lớn như vậy, không chỉ là truyền tông tiếp đời trong nhà bạn, mà còn liên quan đến an định xã hội, thế giới hòa bình. Cho nên, vợ chồng là kết hợp của đạo nghĩa, không phải cảm tình. Nhất định phải hiểu được cái đạo lý này. Nếu hiểu được đạo lý này thì bạn đã giác ngộ rồi, bạn đã phá mê khai ngộ.

Vợ chồng tại vì sao không hòa? Tỉ lệ ly hôn vì sao mà nhiều như vậy? Bạn chỉ cần xem tỉ suất ly hôn của xã hội nào nhiều, thì quốc gia đó sắp phải suy vong. Cũng giống như xem một người, trên thân của người này có rất nhiều tế bào bị hỏng thì con người này sắp phải chết. Nếu tỉ suất ly hôn của xã hội vượt quá 50% thì nguy cơ sẽ không nghi ngờ, người xưa chúng ta nói: “*Nhà không ra nhà, nước không ra nước*”. Đây không phải là chuyện đùa, không phải là chuyện hài kịch.

Do đây có thể biết, vợ chồng xem thường việc ly hôn thì hai người đều sẽ đọa địa ngục. Đây là phán đoán của tôi. Vì sao vậy? Họ nguy hại xã hội, nguy hại hòa bình thế giới, cái tội này nặng cỡ nào. Đây là thật, không phải là giả. Nếu như muốn ly hôn, ly hôn thì không bằng không kết hôn. Trước khi bạn kết hôn, tôi thường nói, hai bên đều xem thấy chỗ tốt của đối phương, cảm thấy rất đáng yêu, nhưng sau khi vừa kết hôn xong, đôi bên đều xem thấy khuyết điểm của nhau. Vậy thì phiền phức lớn rồi, chính là ở khoảng một niệm này. Cho nên, Phật Bồ Tát dạy chúng ta “**vĩnh viễn ngày đêm thường niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quán sát thiện pháp**”. Nếu bạn có thể ghi nhớ câu này, vợ chồng các vị sẽ hảo hợp bách niên giai lão. Vì sao vậy? Chỉ xem chỗ tốt của đối phương, không xem khuyết điểm của đối phương, vậy thì hết việc rồi. Chính ngay ở khoảng một niệm này. Một niệm này giác ngộ thì vĩnh viễn hảo hợp dài lâu. Thường xuyên nhường nhịn lẫn nhau thì làm gì có việc gì xảy ra? Một niệm này không chuyển đổi lại, họ là mê hoặc điên đảo. Trên Kinh Phật nói mê, mê ở chỗ nào vậy? Điên đảo ở chỗ nào vậy? Bạn phải biết điên đảo ở chỗ nào, mê ở chỗ nào. Vợ chồng là một quan hệ rất mật thiết.

Mở rộng đến gia đình, vì sao ở trong nhà này, rõ ràng nhất là mẹ chồng nàng dâu bất hòa, chị em dâu bất hòa, nguyên nhân này do đâu? Đều là một đạo lý: “Chuyên xem khuyết điểm của người khác, không xem ưu điểm của người khác”, cho nên họ mới bất hòa.

Mở rộng ra đến bạn bè, người thân của bạn, đồng học đồng sự của bạn, nếu như đều có thể tuân thủ giáo huấn của Phật, bạn nghĩ xem, thế giới này mỹ hảo cỡ nào! Việc này không phải là làm không được. Cư sĩ Hứa Triết đã làm được rồi.

Bạn thấy, cụ Hứa Triết ở nơi đây nói với chúng ta, ngay trong đời của bà, tuy đã một trăm tuổi rồi nhưng không hề ghét bỏ bất cứ người nào; bà thấy người đều là người tốt, việc đều là việc tốt. Hôm đó, cư sĩ Lý Mộc Nguyên hỏi bà: “*Nếu như bà xem thấy có người ác, có việc không tốt, thì bà có cách nhìn thế nào?*”. Bà nói: “*Tôi thấy người ác, việc xấu cũng giống như đi ở trên đường vậy, xem thấy người đi qua đi lại vậy, không nhớ một người nào, không hề để trong lòng*”. Thí dụ này hay. Mỗi ngày các vị đi lại ở trên đường, người đi qua đi lại trên đường bạn có nhớ ai không? Họ ở bên cạnh nói chuyện, bạn cũng nghe không được, bạn ghi nhớ được câu nói nào không? Một câu cũng không ghi nhớ. Thí dụ này vô cùng hay, chính là ác tâm, ác ngôn, ác hạnh của mọi người thấy đều không nên để ở trong tâm, không hề có việc gì, cho nên tâm của bạn thật thanh tịnh, tâm của bạn thật lương thiện.

Tâm thanh tịnh, tâm lương thiện là bản tánh của bạn, là Phật tâm, vậy bạn làm sao mà không thành Phật được? Vì sao chính mình lại muốn làm hại chính mình? Đem cái tốt sở trường của người ta quên hết sạch trơn, chuyên môn ghi nhớ chỗ xấu của người, chuyên môn xem thấy ác niệm ác hạnh của người khác, biến mình thành cả một thân tội ác, nuôi thành ác tâm của chính mình. Then chốt đều ở ngay khoảng một niệm này.

Ngày nay, chúng ta đã chân thật hiểu rõ, triệt để hiểu rõ rồi, mức độ thấp nhất là phải đi theo bước đi của cư sĩ Hứa Triết. Nếu không muốn vãng sanh Thế giới Cực Lạc, thì như vừa rồi mới nói, đời sau cũng làm vua trời, được đại phước báo. Không nên làm hại chính mình, không nên đem chính mình đưa vào trong ba đường ác. Đó là người thật sự ngu si của thế gian.

Cho nên, chúng ta học bốn tốt, phải học Lục độ Tứ nhiếp. Việc này chân thật có thể “*xuất sanh chúng thiện căn, thành tựu Bồ Đề quả*”. Câu nói này còn phải đem hết thấy thiện căn, thiện hạnh của chúng ta hồi hướng cầu sanh Tịnh Độ, liền có thể thành tựu quả Bồ Đề. Quả Bồ Đề này là gì? Là Vô Thượng Bồ Đề chúng, Phật quả cứu cánh viên mãn một đời thành tựu. Đây là một pháp môn đặc biệt. Chúng ta nhất định nhờ vào A Di Đà Phật, chúng ta chính mình như vậy mà tu, chính mình được A Di Đà Phật oai thần bổn nguyện gia trì, ngay trong đời này

thành vô thượng đạo. Chúng ta có nghĩa vụ, có sứ mạng giúp đỡ tất cả đại chúng, hy vọng họ cũng ở ngay trong đời này “*xuất sanh chúng thiện căn, thành tựu Bồ Đề quả*”. Đây là nghĩa vụ của chúng ta, là bổn phận của chúng ta, cho dù họ nghe hay không nghe, có chịu làm theo hay không là việc của họ, không phải là việc của chúng ta. Chúng ta cần phải chân thành, thành khẩn giới thiệu cho họ, đem phần lễ vật này tặng cho họ. Họ có tiếp nhận hay không, làm thế nào thọ dụng là việc của họ. Tâm của chúng ta đã dốc hết rồi. Đây mới gọi là chân thật học Phật, chân thật đem nghĩa lý trong bộ Kinh này thực tiễn vào trong cuộc sống của chúng ta. Không chỉ Di Đà là đại thí chủ, mà “*phổ tế các cùng khổ*” chúng ta cũng học được. Trước tiên cảm tạ A Di Đà Phật cứu tế cùng khổ của chúng ta. Hiện tại chúng ta thoát ly bần cùng, dần dần trở nên giàu có lên. Giàu có lên thì phải giúp người bần cùng khác, không nên quên đi người bần cùng khác. Nếu chỉ lo chính mình hưởng phước thì sự hưởng phước đó sẽ không dài lâu. Vĩnh viễn chăm sóc người bần cùng, giúp đỡ người bần cùng, cái phước báo này là vĩnh hằng, vĩnh viễn hưởng thụ không hết.

Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta chỉ học đến đây thôi.

A Di Đà Phật!

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ